

Архів з бірому
Горьківсько-Беректанська округа ОУУ

ПАПКА

для 172

паперів

Уморфематійно-випускний манускрипт
„Викриваєтьє Бомшевицько-російської фракції-
офіцалії і генералі Українці” (1944 р.).
Машинкою

20 р.

Українські документи: 1944 р.

Українські документи: 19

Українські документи: 19

Зберігання: пошитою

А.

1

С. Пр.

В К Р У Т Я
БОЛШЕВИЦЬКО-РОСІЙСЬКОЇ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ
ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

2

Боля народам! Боля людям!

С. Пр.

ВІСНИК

БОЛЬШЕВИЦЬКО-РОСІЙСЬКОЇ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ
ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

№ 1

1 9 4 7

... 1900 - ...

БОЛЬШЕВИЦЬКО-РОСІЙСЬКОЇ ІСТОРИОГРАФІЇ

ІСТОРИЇ УКРАЇНИ

... Якщо йдеться про порушення питання більшовицько-російської історіографії, не обійдеться без цього, щоб бодай побіжно не порушити національної проблеми в СРСР, для якої історичне питання не тільки однієї з галузей. Тут мусимо ствердити, що розв'язка національного питання є тільки однією з галузей. Тут мусимо ствердити, що розв'язка національного питання у більшовиків належить до найважливіших справ, яка в советському режимі, проходячи через цілий ряд випробувань і тактичних потягнень, - від воєнного комунізму по через період НІП-у, українізації і советизації, дійшла до наших днів, як і б найвлучніше назвати добру русифікації, з якої атлюжжеш, змеш

Ціла більшовицька періодизація зі своїми питоменими тактичними потягненнями мала в національному питанні знайти найбільш замасковану форму русифікації, яка б, при тому всьому, своєю ефективністю в денационалізації відповідала суттєвим завданням. Для ще більшого замаскування своїх цілей більшовики не вагаючись робити на свійому шляху відступів (т. зв. українізація), щоб відтак, придумавши новий тактичний підхід до форми советизації. Знівачити досягнення попереднього періоду, періоду відступу, зумовленого такою тодішньою політичною обстановкою. Советизація, що почалася від 1930-33 рр., мала на меті не тільки створити остаточно "советської людини", яка б, обстрабуючи від своєї національної приналежності і попереднього расового походження почувати себе неоклорично "русским человеком".

В цьому періоді більшовики чимраз менше пишуть про російськийшовінізм, а з другої сторони чимраз сильніше підкреслюють важливість і значення російського народу в Лютневій революції, в побудові нового советського державного і суспільного ладу, в побудові нової соціалістичної бать-

ківщини - ССРСР. Чимраз наполегливіше поширюється думку про конечність дружби народів ССРСР з російським народом, утотожнюється поняття Росії і ССРСР загалом. В тому часі заставляється всяких істориків, літератів, публіцистів писати про користі, яких нібито досягнуло на протязі історії завдяки дружбі з російським народом. Під час до-говорів і союзів з ними. Через радіо, пресу, лі-тературу і публіцистичні видавництва вживається поступенно думку про неможливість існування самостійних національних держав народів ССРСР без тісного союзу з російським народом. Робить-ся намагання змовити в советську суспільність переконання про підрядність, меншевартість всіх неросійських народів ССРСР, а при цьому підкрес-люється думку про силу, стійкість, вартість і не-побідимість росії. Період советизації в час до-воєнний, а особливо у війну і після її закін-чення, переходить помалу в нову добу, яка, відана-чуючись явною апотезою російського народу, має всі прикмети протилюдського явища, яке сьогодні-нішній час назвав фашизмом. Ізв'язки фашизму в ССРСР В цій то добі червоно фашизму в большевиць-ко-російській імперії вжито далеко більніше, ніж це мало місце попередньо: під ідеологічний об-стріл національної вартості і всі політично-культурні надбання минулих поколінь "союзних" народів. Такого ж обстрілу сьогодні не вперше дізнає українська нація на відтинку своїх дер-жавно-творчих традицій і культурних здобутків минулих поколінь. Особливо два моменти в історії України пред-ставляють большевики у фальшивому світлі своїми тенденційними перекичуваннями історичних подій. По-перше, для т. зв. советських істориків істориків існує фальшива теорія, на підставі якої державний твір предків українського народу, Ки-ївська Русь - це спільна держава росіян, україн-ців і білорусів. По-друге, переяславський договір взаємодопо-моги між козацьким гетьманом Тогданом Хмельниць-ким і російським царем Олексієм в 1654 р. - це приєднання України до Росії.

І. Київська Русь - це твір предків українського народу.

В своїй історичній довідці - "Західна Україна" - наш землячок М. Петровський між іншим пише: "За київського князя Олега Віщого (879-912) східно-українські землі входили до складу Київської держави, Київської Русі, історія якої була - спільною початковою історією російського, українського, білоруського народів". В іншому місці якийсь Ковальов у своїй писанині висловлюється: "Свого часу Грушевський заперечував, що східні слов'яни до XIII-XIV століть... жили в одній державі, становили один народ, мали одну культуру. Ця культура є джерелом культур трьох братніх народів - російського, українського і білоруського, так само, як Київська Русь є спільною батьківщиною всіх цих народів" ("Культура і життя" № 3).

Від подібної писанини аж роється в большевицькій пресі, журналах і всяких інших т.зв. літературних виданнях. Ми, сягаючи до історичних джерел, викриємо принайменше частково всю гнучкість большевицької історіософії в перекручуванні історичних фактів.

На підставі нашого найстаршого літопису, ми можемо набрати приблизного уявлення про етнографічну карту східної Європи на прогазі VIII-IX століть. Тодішня східна Європа була заселена східними слов'янами. Над Ільменським озером на півночі жили е л о в і н и, на південь від них, поміж Чудським озером, верхньою Волгою і Дніпром - к р и в и ч і, над західною Двиною - п о л о ч а н и, в басейні горішньої Оки - в'я т и ч і, на південний захід від них, поміж Дніпром і Сожею - р а д и м и ч і, на північний захід від них над Прип'яттю і Березиною - д р е г о в и ч і. Всі ці племена стали згодом підложжям для виникнення двох східнослов'янських народів - росіян та білорусів. Слов'янські племена, що поселились на півночі, зустрілись там з місцевими фінськими племенами. У відносно короткому часі фіни змілилися з прибулими слов'янами, творячи

окреміншу фізичну і психологічну злуку, в якій кожна сторона дала щось своє: слов'яни мову, культуру, фіни - в значній мірі свій фізичний тип, побут, деякі вірування. Так, під впливом етнічних і фізичних основ створився окремий російський тип, що так характерно виділяється серед других слов'янських народів.

На півдні жили ті східнослов'янські племена, що з них повстав український народ. Були це **д е р е в'я н и**, що жили поміж Горинню, Прип'ятю, Дніпром і Тетеревом; **п о л'я н и** - на правому березі Дніпра, поміж Трпню і Россю, з головним городом Києвом; **с і в е р'я н и** - на лівому березі Дніпра, по ріках Десні, Соїмі й Сулі, в нинішній Чернігівщині і Полтавщині; **д у л і б и** (бужани або волиняни) жили за Случчю, в нинішній Волині, Холмщині і Підляшші, а може й у нинішній Галичині; **т и в е р'ц і** - поміж Богом і Дністром; та **у л'я ч і** - над морем поміж Дніпром і Богом; у сьогоднішній Галичині жили **х о р'в а т и**.

Поляни були тим племенем, яке заложувало державно-творче життя українських предків. Літописець пробує вяснити перевагу полянського племені над іншими тим, що, коли інші "жили звірським способом" то поляни були "мудрі й підприємливі (сміслені)" та берегли "тихих скромних обичаїв своїх предків". В цей спосіб хотів літописець підчеркнути культуру перевагу полянського племені, яку вони завдячують може не тільки береженню старих традицій, як безпосередньому зв'язкові з культурними народами того часу, осівши над великим шляхом "з варяг у греків". Таким чином ~~взаємозв'язки~~ полянська земля, кодська предків українського народу, стала зав'язком великої Київської Держави, яка завдячувала свій розвиток також своїй географічному положенню, за перехрестях воєних і сухопутніх шляхів. Це корінне географо-господарське положення дало полянській землі провід у Наддніпрянщині, а агодом зробило її осередком великої Української Держави - Київської Русі.

Різні українські племена змагали до широкої організації, єдналися в союз, будували великі укріплення, займали просторі території. Київ був живим торговим і політичним центром і до нього прямували не тільки українські племена, але й різні чужі народи. Існують навіть літописні згадки про те, що ніби то варяги - "заприсяжені дружини", які походили із Скандинавії, своїми походами на землі українських предків причинилися до створення Київської Держави під назвою - Русь. Літописець каже, що Руссю звалися ті варяги, що з Рюриком прийшли до Новгороду, а відтак Дніпром до Києва. Від них ніби то мала прийнятися назва Київської Русі. Однак, багато істориків цю теорію опрокидають, як безпідставну, оцертую тільки на легендарних літописних переказах. Крім т.зв. варязької теорії про походження назви Русь, існує багато інших поглядів. Одні твердять, що нібито та назва "Русь" залишилася по готах, з часів їх перебування на українських землях; другі бачуть у "Русі" корінь іранський, а ще інші кельтський. Всі ці погляди не мають під собою глибших основ. Найбільшої правдоподібності набирає погляд групи цих істориків, які зібрали багато доказів на те, що в княжі часи назва "Русь" була однозначна з Київщиною. І так, нпр., руський боярин означало стільки, що боярин з Києва. На цій основі існує цілком слушний погляд, що "Русь" - це споконвічна назва полян, однозвучна з іменем річки Росі, що такеж була в київській землі.

Поминаючи всі погляди і теорії на походження назви "Русі", ми стверджуємо, незбиту ніким істину, що ця назва була прийнята нашими предками та іншими народами тогочасного світу на означення нашого національного імені, на означення державного твору наших предків - Київської Держави. Ця назва вживалась нашими предками і чужинцями протягом віків на окреслення жххххххххх т і л ь к и наших земель тоді, як північна держава називалась московською і "Московією" означали її чужинці в усіх старинних документах.

дистах і мапах. Коли ж Іван III назвав себе царем "всія Руси", а в слід за ним Петро I, бажаючи узаконити своє панування над Україною у 1721 р. придбав титул "руського імператора" й нашу історичну назву "Русь" засвоїв разом з перводочинами нашої історичної державної традиції за москалями, на зміну прийшло нове національне ім'я: "Україна", "українець", "український".

Про державно-творчий зміст наших предків у відрізненні від інших східних слов'ян згадує вже в IX ст. арабський письменник Масуді: "Перший між королями східно-слов'янськими, то король аль-Дир. Він має великі міста, великі залюднені оселі, а в столицю його держави приходять музльманські жуці... з різним крамом". Київська Держава вже тоді заслуговувала на увагу, коли про неї такими словами висловлюється один з арабських подорожніх. Тодішні араби, маючи торговельні зв'язки по цілому світі, уміли оцінити значення кожної країни.

Про могутність Київської Держави за володіння Аскольда і Дира свідчить похід обох князів на Царгород у 860 р., про який в своїх проповідях пізніше нагадував царгородський патріарх Нотій: "... чи пригадуєте той час гіркий і тяжкий, коли прийшли до нас чужеземні кораблі і подуло до нас щось суворе, дике, погибельне?" Візантії не могли надивуватися відвазі і сміливості Русі. "Нарід, який ми ставили нерівні з невільниками, а таки здобув собі ім'я, такий став славний... Ті, для яких грізна була колись сама чутка про ромей, — підняли зброю проти нашої держави і у долоні плескали і сподівались взяти столицю, як гніздо птиці". Часи Аскольда і Дира були початком могутності Київської Держави. Київ вперше виступив не тільки як торговий город, не тільки як осередок землі полян, але вже як центр надніпрянської держави, яка розпоряджалась значними воєнними силами і могла ставити чоло навіть всебілній Візантії.

Немає ніде в історичних джерелах, хоч би найменшої згадки, яка вказувала б на те, що в творен-

ні Київської держави, брали участь племена північних слов'ян: кривичі, полоцани, в'ятичі, радичичі, і дреговичі, яких уважається за предків російського і білоруського народів. Невелику участь новгородців у княжих дружинах Київської Русі належить пояснити тим, що в сучасних відносинах дружинники з різних племен і народів наймалися на службу знатним володарям. В такому відношенні до українських князів Київської Русі були новгородці, що їх тоді часто стрічаємо у воєнних походах по боці руських князів.

Державотворче діло на українських землях, після Аскольда і Дира продовжував їх наслідник князь Олег. Він ще більше скріпив державний організм Київської Русі, призначивши город Київ на свою столицю. "Це буде мати городів руських", - говорив сам князь. До полянської землі з її центром Києвом Олег приєднав не тільки землі українських племен як деревлян, сіверян, але також цілий ряд земель і городів, які не належали до українських племен як: Смоленськ, Полоцьк, Псков, Новгород, Ростов. Це було вимовним доказом, що земля предків українського народу виходить на відповідне місце в східній Європі.

За князювання Олега Віщого Київська Русь складала два договори з Візантією в 907 і 911 рр., в яких згадується про привілеї київських купців і про київської дипломатичної служби, як про той чинник, що відігравав передову роль в тодішній українській державі - Київській Русі. І так в договорі між іншим згадується: "Послам, що приходять з Києва до Царгороду, цар має давати від себе утримання. Київські купці у Царгороді мають діставати т. зв. місячину - тобто удержання протягом 6 місяців: "хліб, м'ясо, рибу, вино, овочі".

Видно бачимо з того, що згадка про київських князів і про київських купців в ніякому разі не відноситься до предків російського народу, оскільки, проживавши тоді на далекій півночі, не мали ніякої належного вступу, ні відповідних комунікаційних середників, які б сприяли їм масово і активно брати участь в політично-торговельній діяльності Київської Русі.

За наступних українських князів, особливо за Святослава Хороброго, назву Київської Держави — щораз частіше заступається терміном Русь, що в розумінні тодішніх народів, сусідів Русі, було ідентичне з державою предків українського народу — тобто з державою полян, деревлян, сіверян і інших українських племен. Святослав Завойовник, підписуючи в липні 971 р. договір з Візантією, в своїй грамоті говорить: "Я Святослав, князь руський, як присягав, так і потверджую цим писанням свою присягу... А хто задумє виступити на країну нашу, я виступлю проти нього і буду боротися з ним, як я присяг царям грецьким і зі мною боїри і вся Русь, так доховаємо умови". І, якщо Святослав навіть прилучував до Київської Русі деякі племена північних слов'ян, як, нпр., в'ятичів, то це мало характер не приєднання або визволення з під чужої залежності нібито споріднених племен, але навпаки, приєднання їх здійснювалося шляхом підбоїв, під час воєнних походів Святослава на надволжанських болгар. Метою цих походів було, в першій мірі, опанувати торговельний шлях, яким являлася тоді Волга. Річ ясна, що Святослав, щоб здобути свою ціль, мусів на шляху завоювань стрінутися з хозарами і відвоювати від них землю слов'янських в'ятичів, що проживали у джерелки. Отже, це плем'я, підбите Київською Руссю, брало таку саму участь в організуванні Книжої Русі, як здобуті Святославом І-им кавказькі племена ясів (осетинів) і касогів (черкесів). Немає, в такому разі, ніякої підстави навіть припускати, що предки російського народу — в'ятичі і інші брали участь в організуванні нібито спільної українцям, росіянам і білорусам Київської Русі, бо тодішні московські племена стояли у такому відношенні до державного твору українських предків Київської Русі, як колишні галлійські племена до Римської держави.

Наслідник Святослава — Володимир Великий виправляється два рази на московське плем'я в'ятичів. В 981 р. наложив від них дає від плуга, але на другий рік в'ятичі повстали знову проти влади Києва. Володимир ходив на них вдруге і примусив

до послуху. Володимир Великий підбив також білоруське плем'я радимичів. Підкорення цих племен відбулося з таким самим спротивом з їх сторони, як це мало місце підчас походів на ятв'ягів або надволжанських болгар. Таким чином перебування московських племен і білоруських в складі Київської Русі аж ніяк не можна взяти на рахунок до бровильної співучасті цих же племен в державному будівництві первісної Русі. Сповідної "спільності" не можна опирати теж на одній княжій родині, що тоді панувала в Київській Русі, бо в історії є безліч подібних випадків. Сьогодні ніхто не ставить під сумнів окремішність історії Франції, Італії чи Німеччини IX і X століть, ні жоден з цих народів не висуває претенсій на історичну спадщину других, мимомо цього, що в усіх трьох державах панувала в той час спільна династія - Каролінгів. Навпаки, як бачимо пізніше, в період княжих міжусобиць, московські князі, хоч походили разом з київськими з одного княжого роду, відображали і н т е р е с и поодиноких м о с к о в с ь к и х п л е м е н, протиставляли себе дораз частіше політиці київських князів. Вони не тільки, ще, стоячи на ґрунті різкої племінної відрубності, змагали до усунення зверхності київських князів, але також до витворення північного державного осередка, який м'г би протиставитися київському центрові. Протиставлення московських князів виникло не так з їх стримлінь засісти на київському престолі в ділі досягнення зверхності над всією Руссю, як скорше з низьких мотивів заздрості і лукавства за передовість Київської Русі в східній Європі. Породжена на тій основі ревалізація ростово-суздальських князів з князями Київської Русі сягає своїм корінням поза рамки звичайних княжих міжусобиць. Тут діяла відміна психологічного комплексу московських племен, яка знайшла своє втілення теж в місцевих князях, без огляду на їх походження з династії київських князів. Особлива приниженість і рабська вдача московсько-фіньських племен сприяла ростово-суздальським князям закріпити над ними деспотичну владу.

Таке деспотичне відношення північних князів створює, з бігом часу, окремих тип володарів, що опершись на масі відданих рабів, розвочали свою питоменну політику у конкурентійних змаганнях за верховну владу над Київською Руссю. Суздальський князь Андрій Боголюбський, намагаючись переіменувати суверенних князів Київської держави на своїх підручних, нацьковував одного на одного, користуючись постійною метушні при цьому на українському півдні. Будучи наскрізь деспотичною натурою, боголюбський не посягав по великокняжий київський престіл, бо розумів, що не може осідлати ані суверенітету українських князів, ані своєрідного демократизму в громадянському устрої й державній організації Київської Русі. І тому тільки думав про те, щоб понизити і знищити Київ, хапаючись кожної нагоди, що наближувала його до мети. Не диво, отже, що він, вмішувчись до звичайних княжих міжусобиць, пішов в 1169 р. на Київ і знищив його в такому ступені, в якому не руйнували його досі, ані орди хозарів і печенігів, ані полчища торків і половців. "Смоляни, суздальці, чирниговці, грабили Поділ, Гору і монастирі, Софію, Десятинну Богородицю і не було нікому нівідки милосердя: церкви горіли, християн убивали та брали в неволю, церкви обдирали з ікон, книг, риз і давони всі позабирали". Так описує літописець руйну Києва, спричинену суздальським князем Андрієм Боголюбським. Такого знищення Київ не зазнав передтим ні від зовнішніх нападів, ні від внутрішніх міжусобиць. В руйнівницькому чині Андрія Боголюбського годі дошукуватися і найменшого стримління співбудувати Київську Русь, як с п і л ь н у державу — тобто — о д н а к о в о р і д н у суздальському і київським князям. Навпаки, так міг діяти тільки князь, що є виразником ворожого табору, ворожого світосприймання, яке яке в заранні творення двох окремих народностей, — української і московської, якраз зарисовувалося у психіці північних слов'ян у відношенні до південних.

Андрій Боголюбський, звинявши кубельце на півночі, рішив остаточно розправитися з південним су-

перняком! Київ, що втратив вже вагу політичного центру, приваблював ще до себе своїм багатством та культурою і їх треба було знищити й розграбити, щоб дати змогу розвинутися північному Володимирові над Клязмой. До цього саме, північного Ростово-Суздальського князівства належить віднести державно-творчу діяльність предків російського народу, але ніколи не можна приписувати подібної ролі тим же предкам в організуванні державного життя Київської Русі. Не співаючи чарівників в державному будівництві Київської Русі, але руйнувачим чинником в ній виступають предки російського народу. Безпідставними в, отже, всі твердження большевицьких псевдоісториків, які намагаються шляхом свідомого викривлення об'єктивної історичної правди, доказати, що Київська Русь є твором предків російського, українського і білоруського народів. Зате правдою є, що предки російського народу, користаючи з культурно-релігійних благ і державно-громадянських образків старинної української держави - Київської Русі, мали змогу на десятки літ випередити своє державне оформлення, що в дальшому розвитку привело до кристалізації московської народності. При цьому треба відзначити, що і впродовж майже тижар боротьби українських предків зі степовиками (хозарами, печенігами, торками, половцями) шіг на плечі українських князів Київської Русі." Московські князі мали тим часом змогу заростати в силу, щоб відтак користаючи з ослаблення Київської держави, діяти їй ніж у спину, як це мало місце в 1169 р. і в пізніших часах. Суздальські князі, оці заснователі московської держави, навіть підчас першої навали татарських орд в 1223 р. не пішли разом у спільному поході Русі на ворога, тоді, коли вля не тільки слов'яни, але й половці солідаризувалися в обличчі спільної небезпеки! Зате Суздальський князь прослав був одним з перших, що поклонився татарам. За ним потяглися "до татар по свою отчину" і інші московські князиви. Вкінці були змушені піти і деякі українські князі, але все ж таки з далеко меншим спротивом, як це було з московськими

князями. Михайло Чернигівський, спротивляючись татарському ханові, заплатив життям, а Данило Романович в розмові зі своїм братом заявив виразно: "Не дам половини своєї отчини, але піду сам до Батія", щоб, таким чином, позискавши хвилеву передишку, "будувати городи проти безбожних татар". Московські князі своєю чолобитнею перед татарським ханом мали на увазі позискати "ярлик", тобто ханське підтвердження на свої княжі уділи, але не з метою підготуватися до оборони проти татар, а в першій мірі, для хитрунської, інтригантської дипломатії, спрямованої проти українських князів. Завдяки хитрій політиці, московські царі виявили себе теж збирачами російських земель довкола Москви, мимо формальної зверхності татарського хана. Як відомо, московський князь Іван Данилович Калита (1325-41 рр.) зумів перетворити татарського хана в слугу з нарядддям у своїх руках, а допомогою якого він звільняється від найнебезпечніших своїх суперників і паремагає всяку перешкоду, що стає на його шляху до узурпації влади. "Він не завойовує уділів, але непомітно повертає владу татар завойовників на службу виключно його власним інтересам" (Маркс, "Секретна дипломатія XIII ст"). За князювання внука Івана Калити, Дмитрія Донського (1359-1388), Москва виступає вже як центр російської держави. Дмитрій Донський, користавчи з цілковитого ослаблення татар, бере на себе роль "захисника" російської землі і на Куликовому полі у вересні 1380 р., очоливши все московське військо, розбиває татар. Іван III (1462-1503 рр.), внук Дмитрія Донського, майже завершує об'єднання московських земель навколо Москви. В 1477 р. він силою приєднує до московського князівства Новгород з його великими володіннями на півночі. Іван III, об'явивши "віщу в Новгороді більше не бунувати, а бути так княжому наміоникові", аж коростою розправився з місцевими боярами. Потім в 1485 р., було підбито Тверське князівство, яке довгий час суперничало з Москвою. Іван III, зліквідувавши в 1480 р. залишки татарського ярма, приступив до захоплення українських і білоруських зе-

земель, що знаходилися тоді в складі Литовсько-української держави. В дальшому періоді (1500-03) володіння Івана III, московщина здобуває під собою владу Чернигово-сіверську Землю. Щойно після таких блискучих досягів в територіальних підвигах, Іван III розвинув широкі дипломатичні зв'язки з німецьким імператором, з Папою Римським, з Візантією, з Венеціанською Республікою, з Туреччиною, з Іраном. В результаті цих дипломатичних відносин, Іван III одружився з племінницею останнього грецького імператора - Софією Палеолог, а віддівлячись на себе, як на прямого спадкоємця грецьких імператорів, після завоювання турками Константинополя (1453 р.), запозичує у Греції державний герб у вигляді двоголового орла і титулує за себе "государем всея Русі", називаючи Москву "третьім Римом". Остаточне скрісталізування російської держави навколо Москви доконується за панування сина Івана III, Василя (1505-1533). Його підбої завершилися прилученням в 1510 р. Пекова, а в 1520 р. Рязанського князівства, 1514 р. відвоюванням від Литовсько-руської держави Смоленська. Наслідник Василя - Іван IV Грозний завоює в 1552 р. Казань, в 1556 Астрахань і робить спроби вийти до узбережжя Балтійського моря. Ту політику насильств і підбоїв сьогоднішній імперіаліст Сталін намагається виправдати, називаючи її делікатно - об'єднанням національностей. "В Росії роль об'єднувача національностей взяв на себе великороси, що мали на чолі сильну і організовану дворянську і військову бюрократію, яка історично склалася" (Сталін, "Марксизм і національно-колоніальне питання"). Сталінський метод нарочно навели цілий ряд історичних фактів, що відносяться до періоду творення російської держави навколо Москви, щоб таким чином зілюструвати відносини московщини до своїх сусідів, а зокрема до Литовсько-української держави, і щоб виказати всю нахабність московських князів у безпідставних претензіях до білоруських і українських земель разом з безприкладним в історії фактом присвоєння собі назви "Русь", що має і в білоруській мові одне значення з російською.

відносилася виключно до державного твору наших предків - Київської Держави. Спізнені, намерри московських князів, розраховані на осавнення спадщини сильної колишньої Київської Русі, не можуть аж ніяк послужити большевицким фальсифікаторам заступати безпідставну й сміливу теорію про спільну часть російських, українських і білоруських предків в державно-творчому будівництві Київської Русі. Знають це добре сьогоднішні і вчорашні т. зв. історики царської і большевицької Росії, знають це добре і російські п'ятолики з ряду українських землячків, різні петровські, гуцулі і інші, але, розраховуючи на невідомість і духовну обмеженість своїх "клієнтів", сподіються за її допомогою внести у свідомість українського народу поняття про "брак українських самостійних державницьких традицій, закріпити почуття менше-вартості нашого народу, щоб таким чином всецільо зробити його податним на русифікаційні впливи "старшого брата". Але дарма, - наша історична державно-творча традиція, а особливо незвичайно велике багатство культурних надбань нашої славної минувшини не тільки, що не принижує нашого національного достоїнства, але навпаки, культурне піднесення українського народу в княжій Русі і великий вплив його на російську культуру і побут того часу аж ніяк не промовляє за тим, щоб сьогоднішня большевицько-російська історіософія, тенденційно перекручуючи об'єктивну правду, дала почин до виникнення і високання нездорової ідеї передовості російської нації, коштом витворення уявлень про єдність і меншевартісність українського і інших народів. Новодомисливі

В українській державі княжих часів висота духового наміття наших предків міцно і своєрідно позначається на всіх рівнях культурного життя: писемності, мalarстві, музиці, прикладному мистецтві, різьбарті, будівництві тощо. Бистарчить згадати тільки про старинне українське писемство, щоб наобрати уявлень про самобутність й інших ділянок української культури Княжій Русі. Крім багатой перекладної літератури княжого доби зберіглася до наших часів з XI та

XXIII століть сотні творів з оригінальної старо-української літератури. Серед них твори, що до сьогодні вишукують гідними уваги не тільки української, але і світової opinio, — це: проповіді митрополита Іларіона, полемічні писання, особливо Вовчанського, Кліма Смолятича й "нового Златоуста" Кирила Турівського, казання преподобного Теодосія Печерського, закони ченця Григорія, поучення Володимир Мономаха, полеміка Ігумена Печерського Серапіона і інші. Збірним зусиллям цілої низки духовних і світських письменників і політиків створюється най найстарший історичний кодекс — Київський і Галицько-Волинський літопис. Історична наука, уона словесність, літературна творчість і публіцистика подають собі дружню руку для створення виїмкової в своєму роді книги для визнання всіх ділянок культурно-національного політичного життя княжої України. А на самому вершці духового життя староукраїнської культури стоїть, — в галузі поезії, "Слово о полку Ігоревім", а на відтинку законодавства — "Руська Правда" князя Ярослава Мудрого. Ця законодавча книга, Київська княжій України був справжнім Царгородом на східній Європі, що йому не дорівнювали західно-європейські культурні центри. Ціле низка пам'ятників культури, різьби, малярства й ужиткового мистецтва служать наявним доказом засвоєння, а не безкритичного, рабського наслідування мистецьких досягнень візантійської культури з цілою мережою її геленістичних і римських традицій та сирійських, арменських, грузинських і південно-слов'янських розгалужень. Жодна з церков Києва, Чернигова, чи Волині не є повторенням якогось із чужоземних прототипів, а скорше виявом ознак оригінальності й самобутності українського будівництва великокняжої доби. Те саме відноситься і до українського малярства, що його стінописи, іконописні та рукописні пам'ятники, при своїй "візантійськості", в цілому й в деталях є виявами українських творчих питомостей. Самобутність української культури княжої доби проявляється у всіх ділянках. Книга Україна не відгороджується китайським муром від

світа - чужі впливи перетравлює в горнілі свої душовості в нову подобу, поглиблює їх власною душовою печаттю і сама душово експанує. Ці впливи ідуть через Чехію, Польщу на захід. В "Пісні про Роланда" співається про полки "з племен Росів та Словен", що б'ються проти Карла Великого; в "Пісні про Нібелунгів" - про "численних лицарів із землі Київської...". Впливи України ідуть через Кавказ і на схід - (фантастична поема перського поета Нізамі про війну руського короля з Олександром Македонським).

Якщо можна вжити тут порівняння, то не заперечним є, що зі староукраїнською душовою і матеріальною культурою стилося те саме, що з культурою старої Греції у відношенні до культури Римської Імперії. Рим, сам ще напів варварський, покорив політично Грецію, але піддався всеціло високій культурі завойованої країни. Литва, Польща, Московщина опанували територію великої Київської і Галицько-Волинської Держави, але культура ці земель лягла в основу культури Литви, Польщі за Ягайлонської династії, та особливо Московщини від Андрія Боголюбського через Олексія, Петра I, аж до мистецької культури наших днів (Т. Прокіпович, С. Яворський, Е. Славецький, Полоцький, Гоголь, Короленко і ін.).

Ми свідомі того, що в галузі історіософічних дослідів ані вчорашні російсько-царські псевдовчені, ані сьогоднішні російсько-більшевицькі "історики" не визнають за нами цих душових і матеріальних досягнень наших предків. Що більше, їхня система викладу східно-європейської історії, за їхнім же старанням, знайшла широке розповсюдження і за кордоном. Причини цього треба дошукуватись не тільки в питоменній москальській хвалюватості і національній зарозумілості, але, - в першій мірі, - тому, що, так царська Росія, як і більшевицька, висували широкі месіаністичні ідеї (за царської Росії - ідея "Третього Риму", "слав'янофільства" і "православ'я"; в більшевицькій Росії - безглузда теорія провідництва російського народу в творенні всесвітньої комуністичної держави), намагались дорівняти цих ши-

роких, не раз загальнолюдських ідей, піднести своє
тьмаве, майже безтрадиційне минуле.

Щоб протиставитися цьому тенденційному фальшу-
ванні большевицько-російськими писаками нашої
історичної традиції, спрямованому на оправдання
большевицької окупації українських земель, і на
плекання та пособлення імперіалістичних ідей се-
ред російського народу. Ми, цим коротким оглядом,
довели нічим незрушиму правду, що Київська Русь -
це твір предків тільки українського народу.

Це наше твердження опираємо на цілому ряді
наведених історичних аргументів, які в короткому
зводяться до таких пунктів:

1/ Державно-творчим елементом Київської Русі
в абсолютній більшості являються предки україн-
ського народу;

2/ Поважна кількість міст на тодшніх україн-
ських землях своїм великим політично-торговель-
ним значенням дає супрематію українським землям
у відношенні до цілості Княжої Русі;

3/ Українські землі зі своїм центром Києвом
стали головним осередком політично-культурного
і торговельно-господарського життя Київської Русі

4/ Державно-громадські і культурно-побутові
принципи Київської Держави являються своїм де-
мократизмом зовсім чужими у відношенні до пів-
нічного деспотизму московсько-суздальських князів

Щодо білоруського народу, то його предки, по-
дібно, як і московського, користали з благород-
них впливів Київської Держави під час їх перебу-
вання в її складу, набрали громадсько-політично-
го досвіду, засвоїли собі культурні надбання ста-
роукраїнської держави і дали, таким чином, надій-
ний вклад у піанішу кристалізацію білоруської
народності на своїй етнічній території.

II. Переяславський договір в 1654 р. - це пакт взаємодопомоги двох рівнорядних сторін - України і Росії

Колись, в середині XVIII ст., пруський король Фрідріх II проповідував у своїх політичних писаннях, на всякий лад, таку думку: Якщо вам подобається яканебудь країна й у вас є середники і можливості її зайняти, - не слід вагатися. Зайнявши її, зараз же знайдете в ристів і істориків, які докажуть, що ви маєте неспорні права на ці землі.

Ця думка стала не тільки аксіомою в імперіалістичній тактиці німецьких правлячих кругів до гітлеризму включно, але знайшли свого сподвижника і вірного реалізатора в російському імперіалізмі різних мастей. Особливо яскраво це видно на російському імперіалізмі останньої доби - сталінському більшевизмі.

Большевицько-російські псевдо-історики, притакуючи великодержавницьким планам большевицьких можновладців і, намагаючись оправдати імперіалістичні підйої українських земель білими і червоними царями, присвячують незвичайно багато уваги в перекручуванні історичних фактів, що відносяться до цілості історії України й до Переяславської Угоди зокрема.

"23 грудня 1648 р. населення Києва урочисто зустрічало переможне військо гетьмана. Україна визволилася від гніту польських панів. Це був урочистий і разом з тим визначний момент в її історії. І в цій боротьбі за свободу і незалежність український народ не був самотній, його підтримував братній російський народ... Настав слушний момент, щоб паростки одного кореня, сдинокровні братні російський і український народи, роз'єднані силою історичних подій, знову об'єдналися в єдину сім'ю. В цей час серед українського народу з особливою силою зростає прагнення приєднатися до Росії... На початку 1649 р., виконуючи волю українського народу, Богдан Хмельницький послав до Москви своїх послів, доручивши

Ім весті переговори про приєднання України до Росії... В січні 1654 р. в Переяславі зібралася загальновійськова рада, яка, здійснивши волю всього українського народу, одностайно ухвалив про приєднання України до Росії" (стаття Дмитра Дісіняка "Богдан Хмельницький - палкий борець за вічне єднання і вічну дружбу українського та російського народів").

Інші також, мабуть українські землячки, в іншому місці пишуть: "Першою українською землею, що приєднанася до Російської держави, була Чернигово-Сіверська земля. У 1654 р. Україна проголосила своє приєднання до Росії" (Ф. Лось, "Утворення російської держави").

"Хмельницький бачив, що єдиний шлях у переможному закінченні війни - це об'єднання воєнних зусиль двох народів - українського і російського, приєднання України до Росії" (К. Стецьок, "Національно-визвольна війна українського народу - 1648-1654 рр. ").

"Проти панування шляхетської Польщі український народ протягом десятиліть і століть проводив вперту боротьбу, ставлячи собі завдання звалити польсько-шляхетське ярмо, воз'єднати всі українські землі в єдиній українській державі, об'єднатися з російським народом, приєднати Україну до Росії... 1654 р. Україна приєдналася до Росії" (М. Петровський, "Західна Україна").

Подібних висновків, що відзеркалюють в суто фальшивому світлі політичні потягнення великого гетьмана України, стрічаємо в його сучасному радянському пропагандивно-ідейному бараклі незвичайно багато. Авторами їх являються оді всі дісінячки, петровські, досі, стецьки, і інші землячки нещасної України, які, затретивши міру в самопониженні своєї особистої і національної гідності, намагаються один наперед одного висказати свою шалакейську, собачу вірність перед своїм московським паном. Читаючи це робиться і соромно і боляче, що ці дрібні потемки великих і славних наших предків так незько плазують перед чоботом більшовицького займанця за ціну мерзенного життя і або поліску медальних бляшок. Автору

цієї плутанини і перекручення історичних фактів, не являючись замаскованими вороги українського народу, які створенням цієї, ідейно-пропагандивної грази, змагають до духово-національної застраці нашого народу, до перепислення всіх самостійницьких державно-політичних традицій на протязі його історичної минульщи.

Щоб докладно і справедливо висвітлити заторкнене питання Переяславської угоди, треба, в першій мірі, змальовати тло, на якому прийшло до її виникнення.

Насамперед кілька історичних фактів про відносини між українським і російським народами, а точніше між Україною і Московщиною в період, що попереджує добу Хмельниччини.

Московський князь Іван III, в союзі з татарським ханом Менглі-Гіреєм виступав проти Литовсько-Української держави і займає під свою владу низку дрібних князівств північної Чернігівщини. Війна закінчується на початку 1494 р. залишенням спірних князівств при Московщині. В 1500 р. війна відновлюється, в результаті якої Іван III окупує майже цілу Чернігівщину і Сіверщину. В своїх займаницьких походах на українські і Білоруські землі Московщина іде в союзі з татарами. В 1480 р. Менглі-Гірей спустошує Поділля, в 1482 руйнує Київ, а золоту чашу і дискос в Софійській катедрі посилає своєму союзникові московському князеві. В 1485-1487 рр. знову горить і стікає кров'ю Поділля, а по ньому Київщина (1488-89 рр.), Волинь і Холмщина (1490 р.). Так нищить Україну татарська орда, підтримана Московщиною. Козацький отаман Остап Дашкевич (1516-1535 рр.), заінтересований в пограничних українських землях, добувши під Московщиною, тривожить їх своїми походами, наладивши попередньо дружні відносини з татарами. В 1579-1581 рр. козаки під проводом отамана Оршківського, роблять походи на землі захоплені Московщиною від Литовсько-Української держави, налять Стародуб і спустошать околиці. Після смерті Івана IV, коли настало хвилеве ослаблення Московщини, т. зв. "смути", українське козацтво, заінтересоване у збільшенні від

від Москви Чернигово-Сіверської землі, іде в союзі з поляками на Москву. В збірному війську "царевича" Дмитрія наїшлася ціла нивка польської і української шляхти, а разом з нею 12,000 козаків. В 1609 р. козацький гетьман П. Сагайдачний, користаючи з польсько-московських династичних непорозумінь, іде на чолі 20,000-ного козацького війська на поміч королевицї Володиславові. Своім переможним рейдом кризь цілу Московщину Сагайдачний добивається відвоювання від Росії Путивля і інших сусідніх міст. В 1633 р. козацьке військо бере знову участь в новому протимосковському поході польського короля Володислава. Одні ідуть під проводом брємі Вишнєрецького й Адама Кисіля, другі під руком запорізького гетьмана Тимоша Фриндєзєвєка, здобуваючи і закріплюючи за собою Сіверщину (1634 р.).

Всі ці факти хай послужать за ілюстрацію тодішніх взаємин між Україною і Московщиною. На підставі цієї ілюстрації можуть собі ті всі лісники, роз'яснити в своїх, сталінським обухом приголошених, головах, що представлені вище відносини між Україною і Московщиною ніколи не можуть бути названі "прагненням українського народу приєднання до Росії". Автори такої писанини або цілковито обмежені, або большевицько-російські агенти, які шляхом умисного перекручування історії українського народу, хочуть його зробити всецїло податним на денационалізаційні й асиміляційні впливи сталінського імперіалізму.

Висвітлюючи деякі моменти боротьби ~~князів~~ між російським і українським народами, вищикані агресією російських імперіалістів, ми зовсім не маємо на меті підсичувати ворожнечу між обома народами. Навпаки, ми стоїмо за дружбу з усіма народами, не виключаючи російського, під умовою, що всі вони будуть позбавлені імперіалістичних клік, які являються головною причиною воєн, національного і соціального поневолення одних народів другими. Ми признаємо, що причиною московсько-українських конфліктів не все була тільки агресивна політика московських князів, а згодом російських царів.

супроти України, але також політичні розрахунки між польсько-литовськими і російськими володарями. Якщо ці розрахунки заторкували українських земель, - український нарід під проводом своєї військово-політичної сили - козацтва, вселився за тую або іншою стороною, за а л е ж н о в і д к о ж н о ч а с н о г о п о л і т и ч н о г о у с к л а д е н н я, маючи завжди на увазі цілість і суверенність українських земель. Тому давним виглядає, що т. зв. советські історики намагаються в своїй схоластичній фразеології представити український народ так, немов би він існував і боровся на протязі тисячлітньої минувшини за своє державне буття не те тільки, щоб кінець-кінців зіллятися "добровільно" з російським державним організмом і розплистися в російському національному морі. Що козащина вже в самому заранні свого творення виявляла, а з часом чимраз виразніше давала позначки змагання до свого незалежного державно-творчого життя, ми бачимо не тільки з їхньої дипломатично-політичної діяльності, але передовсім з характеристик "козацької нації" сучасників, які також поодиноких висловів козацьких полководців-германів.

Польський король Баторій у відповідь на численні скарги кримського хана на козаків в 1570 р. писав, що "всі козацькі походи на Крим проводяться без його відома й проти його волі, а втім, козаки - люди вільні й приборкати їх йому не під силу...". Про самостійність дій козаків, ще далеко перед повстанням Хмельницького, свідчить хоч би така їх відповідь польському королеві в 1620 р., коли цей домагався припинення проти-турецьких походів: "Знаємо, що король помирився з турецьким цісарем, але ми - ні!". Французький інженер на польській службі (1630-40 рр.) так висказується про свободолубність українського народу і його, на той час, провідної сили - козацтва: "Вони дотепні, проникливі, вибачливі і щирі, не ласі на велике багатство, а за те божевільно розкохані з свободі, без неї в них життя

не життя, для неї вони здіймають повстання, для неї живуть і гинуть". Отже ці, для яких змагання за свободу, за соціальне визволення, за свою національну незалежність було кодексом життя або смерті, мала б на думку Лисняків - прагнути до бо'єднання з Росією, яка своім деспотичним устроєм була найбільш реакційною країною тодішньої Європи, була чимсь протилежним до українського своєрідного козацького демократизму. Самий же Лисняк в своїй, згаданій вище, писанині говорить виразно: "Закликаючи український народ на боротьбу проти шляхти, Богдан Хмельницький записався не шкодувати ні сил своїх, ні життя для загальної справи визволення народу з-під іноземного гніту" (підкреслення наше - С. Пр.). І дійсно, Хмельницький для цієї загальної справи не тільки присягав на словах, але, змобілізувавши весь український народ, підтвердив свою присягу актами під Жовтими Водами й Корсунем, під Збаражем і Зборовом, під Берестечком і Батогом. У всіх тих походах великому гетьманові присвічувала одна священна мета - визволення українського народу з-під іноземного гніту. Для цієї мети він заключив союз з татарським ханом Іслям Гіреєм, для неї ж тільки робив він два походи на Молдавію і одружив сина Тимоша на дочці Молдавського господаря Василя Дулули, щоб взяти його під свій політичний вплив і та ізолювати від співпраці з Польщею. Ніщо інше, тільки загальна справа диктувала Богданові Хмельницькому, заступити зрадливого союзника - татарського хана, ніби то більш надійним союзником - московським царем Олексієм. Отже, таким чином, в дипломатично-політичному шуканні за союзником, гетьман України, між іншим, висунув концепцію союзу України з Росією. Підкреслимо виразно, що о з у, а не приєднання, бо, стоячи на ґрунті здійснення вказаної мети - визволення з-під іноземного гніту, - Хмельницькому навіть на думку не могло прийти, щоб сьогоднішні большевицько-російські запроданці петровські, лосі, лисняки, степодумки і прочі не зачислять москалів, часів царя Олексія, до іноземців! Для Хмельницького тодішні

москалі-росіяни були такими ж іноземцями, як і поляки, шведи, турки чи татари. Якщо гетьман пропонував Москві союз, то тільки в ім'я спільної боротьби проти Польщі на основі рівноправності двох партнерів, для яких хвиливі політичні укладення знаходили спільну мову, подібно, як перед тим, це мало місце в союзних зносинах з татарським ханом. Що Переяславська угода була звичайним, тимчасовим, політично-воєнним союзом, а не жодним "приєднанням" показує і те, як на цей політичний факт дивились тоді закордоном. Сучасна "Французька Газета", що помішувала багато компетентних вісток про Україну, присвятила Переяславській угоді далеко менше уваги, чим Білоцерківській, або Зборівській, інтерпретуючи зж останню, як звичайний мілітарний союз, що не має тривалих основ і піддержки в народі. В тій же газеті від 28 березня 1654 р. читаємо: "Московського великого князя увесь час під'юджує Хмельницький, який більше не може вдержатись власними силами й скорізь шукає ворогів Польщі, яку у жеробиває як іляк і празі" (дані наведені зі статті І. Боршака - "1652, 1653 і 1654 рр. на Україні по "Французькій Газеті", підр. наше - С.Пр.).

Зрозуміло, отже, що новий московський союзник мав сповнити у політичних планах Хмельницького таку тимчасову роль, як її сповняли дося татари чи турки. Що Хмельницький не думав про підданство, вистарчить навести його слова, які він вислав до послів польського короля Яна Казимира в лютому 1649 р., що свідчать про суверенітет українського народу, репрезентований великим гетьманом: "Скажу коротко... тепер війна мусить бути. І у тих трьох чи чотирьох неділях виверну всіх вас, ляхів, догори ногами і потопчу вас так, що будете під моїми ногами, а на останок вас цареві турецькому в Невель їм віддам! Виб'ю з ляхької неволі руський народ увесь!... Не зістане в мене і нога жодного князя і шляхетки у тій країні, а хоче котрий з нами хліба-соли їсти, - нехай війську запорізькому буде послухний". Такими слова-

ми може відповідати тільки суверен, що словнений національною гордістю свого народу, вбачає в ньому зв'язника, занесених ідей, суб'єкта подій. Для Хмельницького союз з кочимось зі своїх сусідів - це, в першій мірі, виявлення співраді двох рівноправних партнерів, на основі обопільної вигоди і спільного протиставлення своїх дій третьому чинникові, що являється ворогом стороною обох союзників. Тому-то Хмельницький, погрожуєчи польським послам турецькою неволею - не страшить нею, як чимось, що може прийти незалежно від нього, навпаки, він - Хмельницький з тим суб'єктом, що може протоптати своїми ногами, в як сходе, то може "на останку в неволю цареві турецькому віддати". Тільки такі союзи, оперті на принципах рівноправності обох сторін, виванава Богдан Хмельницький в своїй дипломатично-політичній діяльності, і тільки на таких основах був складений договір України з Московщиною в Переяславі в 1654 р. Безпосередньою причиною союзу з Московщиною було це, що молода українська козацька держава потребувала зовнішньої допомоги для свого закріплення. Україна - за словами Хмельницького - оточена такими сусідами як Польща, Крим, Туреччина і Московщина. Вона мусть з кочорось жити в союзних відносинах. В тому, що дотепер зайів союз з Кримом і Туреччиною, лишається хіба одна надія на московського царя. Таким чином, за пропозицією гетьмана, козацька старшина згодилася увійти в цей союз з московським царем Олексієм. Договір було підписано в березні 1654 р. в Переяславі, а остаточно його складено цього ж року в Москві. На підставі т.зв. "березневих статей", в договорі Україна виступає як рівноправна з Московщиною, союзна сторона. Гетьмана і старшину обирає рада, українські уряди і суди є незалежні від московських, податки на Україні збирає український уряд, козацького війська має бути 60,000, Україна має право вести переговори з іншими державами. Від української сторони признано за царем такі права: утримувати в Києві воеводу та військову залозу (це подиктовано воєнним станом України з Польщею), про закордонні посоль-

Отже гетьман повідомляв царя, також про вибір нового гетьмана військо повідомляв царя. Головною ціллю Переяславської умови - це зобов'язання обох сторін кожнечасної воєнної взаємодіємоги.

Бачимо, отже, що підписаний в Переяславі договір вкрайджикликий носить вправді на собі певного роду позначки незначного втручання російського царя в суверенні права України, але, якщо проаналізуємо тодішню політично-воєнну обстановку, в якій знайшлася хвилево українська держава, то мусимо признати, що такі уступки козацького гетьмана московському цареві були конечною вимогою хвилі. Воеж таки, умови договору не можуть в ніякому разі зродити безпідставну теорію Петровського і "кумпанії" про приднання України до Росії на Переяславській раді в 1654 р. Тим більше видуманим і наскрізь брехливим є твердження сталінських "істориків" про "... прагнення українського народу приднатися до Росії..." Недвозначно про тодішні настрої українського населення пише, цитована вище, "Французька Газета":

27 січня 1653 р. (з Гамбурга): "Козаки загрожуєть усунути Хмельницького й обрати на його місце іншого гетьмана, якщо він не вестиме енергійнішої політики щодо визволення нашої Руської Нації" (підр. - наше - С.Пр.).

25 квітня 1654 р.: "Архимандрит (і) України залишив Київ, не маючи змоги терпіти реформ московських посів у його церквах: на Україні кількість невдоволених козаків все зростає і можливо, що на чолі її стане один із головних старшин - Богун..."

9 травня 1654 р.: "Москва хоче перехрестити на свій лад козаків, що дуже не подобається населенню. - Багато батажків відмовилося присягнути Москві."

Особливо пануснезадоволення з приводу того, що Москва примує козаків у наслідок ганебного договору не тримати приязні з татарами, не одягатися на польський зразок... Москва наліцлала своїх святихників, щоби переробити руські церкви на Україні. Козацький народ цим дуже

незадоволення, тому, доміцно прив'язаний до своєї релігії!"

У наведених замітках, хоч би навіть децю тенденційних, немає ні найменшого натяку про "прагнення до воз'єднання", навпаки, в настроях українських мас слідне стримління до національної окремішності й виразне невдоволення з Москви.

Про тимчасовість в уступках України на користь Московщини в Переяславському договорі свідчать хоч би дальші плани Хмельницького здобути нових союзників, а тим самим перекреслити існуючий договір з Росією. Це видно з дальших подій того жнього історичного моменту, а саме: коли вже наступного року, після Переяславської угоди цар намагався порозумітись з польсько-литовськими магнатами поза козацькими плечима, Хмельницький обурений такою поведінкою московської сторони, втихомиривав заієнокосних козацьких послів надією на новий союз. "Вже, ви, дітки, тим не журітьесь. Я, знав, що робити треба відступити від царської руки і піти туди, куди бог поведить..."

І дійсно, Хмельницький мав на меті створити союзню коаліцію з Україною, Швецією, Туреччиною і Семигородом, якої вістря було б спрямоване, в першій мірі, проти Польщі, а в дальшій перспективі і проти Росії. Як відомо, в цей час на овиді північної Європи висунулась досить поважна сила у формі шведської держави. Вона виявляла оживлену воєнну активність не тільки на Прибалтиці, але також позначала свої могутні ходи на теренах Польщі. На Прибалтиці Швеція зміряла до осягнення деяких територіяльних здобутків, а рівночасно протиставлялася російському імперіялізмові, що вже в той час поставив собі за ціль - опанувати балтійське побережжя і осягнути доступ до Балтійського моря. Таким чином, Україна, сидю політичних ускладнень, мала нагоду позискати собі природнього союзника в особі шведського короля, так проти агресії шляхетської Польщі, як також проти імперіялізму деспотичної Росії. Подібним природним союзником на той момент являлася теж Туреччина. Для неї менше була небезпечна миролюбна молода Козацька Держава від імперіялістичної Росії. Розумів це

старий гетьман України і з незвичайною наполегливістю працював над здійсненням протипольської і заразом протиросійської коалізації. І тільки смерть Богдана Хмельницького 6 серпня 1657 р. в Чигирині стала на перешкоді цим політичним задумам великого гетьмана. Передчасна його смерть, що перекреслила великий задум, прийшла у велику вигоду сьогоднішнім і вчорашнім лжеісторикам.

Вони заперечують чинну підготовку Хмельницького до ірраціональної, порушеної московським царем Переяславською угодою, хоча у державних архівах, якими створили свої "теорії", а зокрема на це фактично і дають докази. Задум Хмельницького був загальнознаний, про що цитованій вже "Французській Газеті" читаємо:

18 квітня 1654 р.: "Хмельницький дуже незадоволений тим, що московські воєводи, надіслані великим царем, претендують на більшу абсолютну владу, ніж він сам має".

2 травня 1654 р.: "Московські воєводи, що розташувались на Україні, вживають заходів... щоб Хмельницький нічого не міг зробити проти них, якби хотів; не хотів більше додержувати згоди з Москвою квітнями; про що він не здається вже і с. и. д. в. но буди м. а. в.".

9 травня 1654 р.: "Гетьман Хмельницький вже незадоволений тим, що всі українські кріпості в руках москвитів. Він бачить, куди завела його московська протекція..."

23 травня 1654 р.: "...навіть чулки, що Хмельницький втомлений і незадоволений тим, що московські міністри втручаються в козацькі справи, а вох, м. и. а. с. к. з. а. х. о. д. і. в., що об'єднані з ним і шити йому і нити в собі «Московські» (підкреслення наше - С.Пр.), а також і в інших місцях Коментарі, які кажуть, - зайві!"

За наступника Богдана Хмельницького - гетьмана І. Виговського, послідовного реалізатора української державнокозацької державницької думки, прийшло 16 жовтня 1657 р. до заключення, планованого Хмельницьким, союзу зі Швецією в Корсуні. На підставі цього українсько-шведського союзу, що мав характер воєнної взаємодопомоги, Швеція,

визнавши суверенність української держави, зобов'язалася кожночасно давати їй допомогу. Українська держава, крім українських земель до Виади, мала обіймати тех білоруські землі від Березини до границь Прусії; обі сторони мають право до свободної торгівлі через Прусію; Україна могла здобути дозвіл затыгати військо і офіцерів у шведських провінціях; спроваджувати ремісників і механіків, добувати зброю і амуницю. В тому часі Іван Виговський відновив союз з татарами, що був зірваний в 1654 р. Ці союзи скріпили становище України на міжнародному полі і дозволили уложити відносини з Московщиною. А тому, що цар порушував від самого початку умови Переяславського договору, Виговський рішився виправити жаблею всі ці надужиття, яких допускалася московська сторона. Перед розправою з Московщиною, Виговський в своїм універсалі до народу згадав про надужиття московського союзника, яких він допускався через порушення Переяславського договору: цар завів надії України, не дав їй помочі проти ворогів, умовлявся з Польщею про поневолення козаків, казав ставити твердині в Києві, щоби вдержати в армії українців; царські воєводи відмовляли гетьманові почесней, піддержували бунти, нищили край. "От така то зрада відступної Москви слідна у всім: вона готовить нам ярмо - насамперед домашньою громадянською війною, тобто нашою власною зброєю, без ніякої нашої вини. Все те ми виявили для нашої невинності, а тепер примушені підняти законну оборону та удалися до сусідів з проханням про поміч для своєї свободи. Не в нас лежить причина цієї війни, до розгорілася...". Таким то жиним зверненням до народу віднісся суверен України - гетьман Іван Виговський перед вирішньою подією на Конотопських полях в 1669 р. де українське козацтво, обороняючи незалежності українського народу, кров'ю московських займанців і своєю власною підтвердило ненарушимість суверенітету України.

Кривава поразка московських військ під Конотопом - це епілог Переяславської угоди, який дає

яскраву картину постави українського народу до "старшого брата", коли цей підступно, порушуючи основи договору, намагається зазіхати на незалежність української держави. Цей кривавий епілог голосними фактами запитує всіх цих петровських: невже ж така велика зміна зайшла в наставленні українського народу до російського за час, між двома знаменними датами 1654-1659 років? Якщо перша дата, за словами петровських, знаменується "прагненням українського народу до приєднання України до Росії", а друга вже є висловом зовсім протилежних настроїв, то ледво чи знайдеться хтось, поза більшовицько-російськими агентами і запродавцями, щоб повірив в такі "фокуси" психологічної переміни цілого народу. Кожному стане ясно, що такі переміни в душі народу, на протязі п'яти літ, ніколи не приходять, навіть в умовах незвичайного терору сталінської деспотії, а тим самим, наші продажні землячки з радів петровських дозволили собі на грубе перекручування і натягання історичних фактів, називаючи Переяславський договір - приєднанням України до Росії. Ізана в Імперіаліст

Ми знаємо, що Контотопську розправу російські імперіялісти охрестять не інакше, як це вони роблять у всіх випадках боротьби українського народу з російською агресією - тобто ім'ям зради України і Москви. Але й це не звільняє більшовицько-російських гангстерів пера відповісти на друге питання: яка ж причина цієї масової "зради" українського народу Росії і (обов'язково додати) України, - "зради", яка від Виговського почавши, тягнеться нерозривним ланцюгом боротьби з російським імперіялізмом за Дорошенка, Мазепи, Орлика, Петляри, Нововальця, аж до наших днів, що ці російські бандити окупанти охрестили, від імені Провідника українського народу, - бандерівським рухом? Ізана в Імперіаліст

Самозрозуміли є те, що писаки з розсадника петровських, виховані під обухом деспотії більшовицько-російського режиму, навіть не допускають до своїх обмежених маківок "контрреволюцій-

ної" думки про те, щоб хтось відважився ставити під сумнів їх писанину, зготовану на основих "казьонного" шаблону. Тому-то вони, додержувчись одього шаблону, накиненого згори всякими постановами ЦК ВКП/б/, роблять постійні соцамагання, щоб випродукувати зі себе якнайбільше агітаційно-пропагандистського балаясту, призначеного для денационалізації українського народу і виховання слухняних рабів большевицького імперіялізму. Змагання їх йде також в тому напрямі, щоб винайти найбільш майстерні зразки викривлення історичної і правди, при рівночасному вмінню замаскувати правдиву суть історичних моментів.

Для українського народу ця суть є зовсім ясна:

- а/ перекреслити самостійність українських державницьких традицій в минулому так само, як, на практиці, большевицько-російські імперіялісти перекреслили самостійність українського державного життя в сьогоднішньому часі;
- б/ вбити в сучасному українському поколінні всяку визвольну думку, яка є особливою загрозою для сталінського імперіялізму;
- в/ узаконнити російський імперіялізм взагалі й оправдати сучасну большевицьку окупацію України;
- г/ збудувати місток для витворення одного советського, в дійсності руского народу, що здійснюють вараз на практиці большевики, проводячи в умовах терору, виразну асиміляційну політику.

Ми навели доказовий матеріял з історії, який підтверджує, що всяку маску російського імперіялізму український народ своєчасно розкривав. Розкривав її й своїм збройним виступом під Котопом, караючи російську імперіялістичну кліку за порушення союзу двох рівнорядних сторін - України і Росії, підписаного на Переяславській раді в січні 1654 р. Не помине заслужена кара й сьогочасних большевицько-російських займанців

разом з продовженим їм українським елементом, типу петровських, гуслистих, лісняків, лосів, степків і інших.

Вступ ...
I. Київська Русь - це твір предків українського народу ...
II. Переяславський договір в 1654 р. - це пакт взаємодопомоги двох рівноправних історичних країн - України й Росії ...

Вступ ...

I. Київська Русь - це твір предків українського народу ...

II. Переяславський договір в 1654 р. - це пакт взаємодопомоги двох рівноправних історичних країн - України й Росії ...

III. Історія України й Росії ...

IV. Історія України й Росії ...

V. Історія України й Росії ...

VI. Історія України й Росії ...

VII. Історія України й Росії ...

VIII. Історія України й Росії ...

IX. Історія України й Росії ...

X. Історія України й Росії ...

XI. Історія України й Росії ...

XII. Історія України й Росії ...

XIII. Історія України й Росії ...

XIV. Історія України й Росії ...

XV. Історія України й Росії ...

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 19
_____ (дев'ятьмацять) _____ аркушів;
у тому числі літерні номери _____;
пропущені номери _____
+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст
Посада _____
21 вересня 20 18 року _____
(підпис)

Г. Тардамана
(ініціали (ініціал імені), прізвище)